

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Ἀπὸ τὸ «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ», στὸ «Χριστὸς Ἰ̅ Ἀνέστη». Ἀπὸ τὸ σταυρικὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, στὸ ανέσπερο φῶς τῆς Ἀνα-στάσεως. Ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, στὴ Σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. ...

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τὸ Σύμβολο τῆς πανανθρώπινης σωτηρίας. Τὸ ἐχέγγυο τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ ὄπλο τοῦ χριστιανοῦ. Ἡ ἐλπίδα τοῦ κάθε πιστοῦ. Τὸ ἱερότερο σύμβολο μὲ τὸ ὁποῖο κατήργησε τὴν ἐξουσία τοῦ Ἄδου καὶ λύτρωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ διαβόλου.

Ἀπὸ σύμβολο θανάτου μεταβάλλεται σὲ σύμβολο νίκης, δείχνοντας τὴν πλουσιοπάροχη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ ἀφετηρία γιὰ τὴ θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τὴν τυραννία καὶ τὴ φυλακὴ τοῦ θανάτου. Ὁ Κύριος συνέθλιψε τὰ δεσμὰ τοῦ Ἄδου καὶ δώρισε τὴ ζωὴ. Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ καὶ βαδίζει ἀργὰ στὴν οἰκουμένη γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Μὲ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασή του ὁ Χριστὸς νίκησε τὸ θάνατο, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ διάβολο. Ἔτσι, μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ ὑπερβοῦμε καὶ ἐμεῖς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἐχθροὺς.

Ἔτσι πορεύεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Χριστοκεντρικὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Ἡ χαρμολύπη τῶν ἡμερῶν δημιουργεῖ μία ἐναλλαγὴ συναισθημάτων ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ταπείνωση, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάταση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρο καὶ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ζωῆς του. Εἶναι αὐτὸς ποὺ μαρτυρεῖ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάσταση γίνονται οἱ πύλες γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Τὰ συναισθήματα ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ διαδραματιζόμενα γεγονότα τῆς Μεγάλης

Ἐβδομάδος εἶναι σύμμεικτα. Ὁ πόνος συμβαδίζει μὲ τὴ χαρά. Ἡ ραθυμία μὲ τὴν ἐγρήγορση. Ἡ ἁμαρτία μὲ τὴ συγχώρεση. Ἡ προδοσία μὲ τὴν ἀγάπη. Ἡ πτώση μὲ τὴ λύτρωση. Ὁ θάνατος μὲ τὴν Ἀνάσταση.

Ὅμως, ἡ Ὁρθόδοξη ζωὴ δὲν εἶναι, ἀπλῶς, μία συναισθηματικὴ ἐπανάληψη γεγονότων μέσα στὸ χρονολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ βιωματικὴ ἀποδοχὴ τῆς μόνης Ἀλήθειας ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος. Εἶναι ἡ συνεχὴς προσπάθεια ὑπέρβασης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Ἐγὼ στὸ Ἐμεῖς. Ἡ ἀέναη πάλη μὲ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμον μας. Ἡ προσπάθεια γιὰ καθαρότητα τῆς καρδίας μας γιὰ νὰ δεχτοῦμε τὸ σωτηριολογικὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Πάσχα εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀστοχία τῆς ἁμαρτίας στὴν ἐλευθερία, μέσω τοῦ αὐτεξουσίου. Εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς. Ἀπὸ τὸν Ἄδη στὴν ἐν Χριστῷ ἀληθινὴ Ζωή. Ὁ ἄνθρωπος δὲν φοβᾶται πιά τὸ θάνατο καθὼς τὸν «ἠλευθέρωσε γὰρ ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος»[1].

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἀνάστασή του ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐπανάσταση μέσα στὴν ἱστορία. Θυσιάστηκε καὶ ἀναστήθηκε ὄχι γιὰ νὰ κάνῃ μερικὲς θεαματικὲς ἐνέργειες γιὰ προσωπικὴ Του ἐξύψωση καὶ δόξα, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του, ἔγινε τὸ ἰσχυρότερο φάρμακο, «τὸ φάρμακο τῆς ἀθανασίας».

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ζωὴ καὶ μόνο ζωὴ μπορεῖ νὰ δώσῃ. «Ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν καὶ οὐ θάνατον»[2] λέει ἓνα ὠραῖο τροπάριο. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πατέρες ὀνομάζουν τὴ Θεία Κοινωνία «φάρμακον ἀθανασίας» καὶ ὄχι αἰτία θανάτου, «ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ ζῆν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός»[3]. Τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τίς ἁμαρτίες, μᾶς χαρίζει τὴν αἰώνια ζωὴ «εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ εἰς φυλακτήριον ψυχῆς τε καὶ σώματος»[4].

Ὅλοι ἐμεῖς ποὺ κυριαρχοῦμαστε ἀπὸ τὸ θάνατο μπορούμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴ δυναστεία του καὶ νὰ ζήσουμε τὴν Ἀνάσταση. Αὐτὸ τὸ ἔζησαν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἐπομένως μπορούμε καὶ ἐμεῖς.

Πίσω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ κρύβεται ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ δικό μας σταυρὸ κρύβεται ἡ δική μας ἀνάσταση.

Μὲ ἀπλᾶ λόγια, μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του μπορούμε νὰ ὑπερβοῦμε τὴ θνητότητα καὶ τὴν κτιστότητά μας. Ἀποκτᾶ ἔτσι διέξοδο τὸ ὑπαρξιακὸ κενὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δημιούργησε τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τοὺς δερμάτινους χιτῶνες τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ ζήσουμε τὴν Ἀλήθεια, τὴν ὄντως Ζωή.

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη, εἶναι βιωματικὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ. Πρόκειται γιὰ μία θεολογία ποὺ δίνει ἀπάντηση καὶ προοπτικὴ στὴν ὑπαρξιακὴ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου. Δίνει τὴ δυνατότητα συναντήσεως μὲ τὸ Θεῖο καὶ τὴν πορεία ἀπὸ τὸ κατ' εἰκόνα στὸ καθ' ὁμοίωση. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Χριστὸς «Κατῆλθε ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, συνετρίψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχους πεπεδημένων»[5], γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ ἀναφωνήσουμε τὸ Μεγάλον Σάββατο: «Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής. Πάσχα ἄμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξαν. Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς»[6].

Τὸ Πάσχα, σὲ αὐτὲς τίς δύσκολες ἡμέρες ποὺ διέρχεται ἡ ἀνθρωπότητα, ἀποτελεῖ μοναδικὴ εὐκαιρία ἐσωτερικῆς, ἐνσυνειδήτου ἀναζητήσεως καὶ ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς πορείας μας. Ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς ἀτομικῆς καὶ

συνολικῆς παρουσίας μας ἐπὶ τῆς γῆς, ἀναζητῶντας τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα τῆς Σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου. Εὐκαιρία μετάνοιας, ὥστε νὰ γυρίσουμε σελίδα στὸν ἐγωκεντρισμὸ μας καὶ στὴν παθογένεια ποὺ γεννᾷ ὁ ὑπερβάλλον ζῆλος κατακτῆσεως τῆς ζωῆς, μέσῳ ἐνὸς ὑλιστικοῦ κόσμου, κενοῦ ἀπὸ τὸ Χριστό, ἀρχές καὶ ἀξίες, ποὺ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴ φθορά. Καιρὸς νὰ ἀναζητήσουμε τὴ δωρεὰ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ποὺ ὁδηγεῖ στὴ λύτρωση.
Χριστὸς Ἀνέστη!!!

-
- [1] Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Κατηχητικὸς Λόγος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα
[2] Δοξαστικὸν Ἀποστίχων Μεγάλης Παρασκευῆς
[3] Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, Πρβλ. SC10, ἐπ. 1, 19–21
[4] Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, PG 94, 1148A
[5] Εἰρμός Στ' ὠδῆς Κανόνος Κυριακῆς τοῦ Πάσχα